

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIII. De sancto Symeone Stylita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

δικαίως καὶ Φαλλὰς αὐτῶν, καὶ ἰθυφάλλας, καὶ Φαλλαγωγίαν, καὶ πρίαπον ὑπερμεγέθη, καὶ πάντα ἀχρημονιμοσίω τιμώμενον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια, καθ' ἑν μόνον ἐπανέτα, ὅτι γένητο ἔχ' ὄρα, ἀλλὰ τῷ σκότῳ σωοικεῖν καλεῖται. τῶν τοῖς ἀιχρῶς πμῶσι τε καὶ πμωμύροις καταλιμπανορδύων, ἐπὶ τὴν νόσον τὸν πῶλον ἐκκενήσωμεν, καὶ τὰ λοιπόμενα τ' Θεοδοσίῳ βασιλείας ἐυσυνόπῳς ἀποδώμεθα.

A Ichifallos, ac Phallagogia, & enormem Priapum, ac Panem, qui turpi colitur membro. Mystera item, quæ Eleusine celebrantur, ob id solum laudanda, quod à Sole non videntur, sed perpetuis tenebris damnata sunt. Verum hæc, tam his, qui ista turpiter colunt, quam iis, qui coluntur relinquentes, equum ad metas incitemus, & quæ superlunt de rebus gestis Theodosii, omnium oculis subijciamus.

Κεφ. ιβ΄.

CAP. XII.

Ἐπιτομὴ τοῦ βασιλεῦς Θεοδοσίου πρὸς τοὺς αἰρετικοὺς ἀποστόλους.

B Quod Imperator Theodosius hæresin Nestorii profugavit.

Γραφίαν δὲ ἔν' αὐτῷ πανδοσεβῆς διάταξις, ἀνατὸ πρῶτον βιβλίον κειμένη, ἰεσνιανῶς κωδὶξ ἀνόμασαι, τρίτῃ τὸν δριθμόν ἔ' πρώτῃ πῆλα τυγχάνουσα· ἐν ἣ τὸν πάλαι πυθέμενον παρ' αὐτῶς αὐτῷ νεσοείῳ γέγραπται, Θεόθεν κινήσεις, ἀπάσαις τὸ δὴ λεγόμενον ψήφοις καλεόμενον ἀναθέματι ἀσεβῶν, καὶ γέγραφεν ἐπὶ λέξεως ὡδ' ἐ. ἐπιθεσιζομεν τὰς ζήλητας τὴν ἀσεβῆ νεσοείῳ πῖσαν, ἢ τῇ ἀθεμίτῳ αὐτῷ διδασκαλία ἀκολοθῆντας, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἴεν ἢ κληρικοί, τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν ἐκβάλλεσθαι. εἰ δὲ λαϊκοί, ἀναθέματι ζεσθαι. τίθειναι δὲ αὐτῷ ἑτεροινομοθεσίαι τ' ἡμετέρας ἐνεκα ἰρησικίας, τὸν διάπτουρον αὐτῷ ζῆλον δεκνύσασαι.

S Cripta est ab eodem Imperatore Constitutio admodum pia; quæ relata est in primo Justiniani libro, qui Codex dicitur, estque numero tertii primi tituli. In qua Theodosius, cum quem prius in deliciis habuerat, sicut ipse Nestorius scribit, divinitus incitatus, omnibus, ut ita dicam, calculis condemnavit, anathema ei denuntians his verbis; Præterea sancimus, ut quicumque impiam Nestorii fidem æmulantur, vel nefariam ejus doctrinam sectantur, si quidem Episcopi vel Clerici sint, sacris Ecclesiis ejiciantur: si vero laici, anathemate feriantur. Sunt & alix leges pro nostra religione ab eodem datæ, quæ ardentissimum ejus zelum abunde testantur.

Κεφ. ιγ΄.

CAP. XIII.

Περί τῶ ἀγίου Συμεῶν τῷ συλίτῳ.

De sancto Symeone Stylita.

Ἐν τῷ τῷ τῷ χρόνῳ ἡμᾶς τε καὶ διεφάνη καὶ συμεωνῆς, ὁ τῆς ὁσίας καὶ πάλαι αἰοιδίμῃς μνήμης, πρῶτ' ὅτι ἐπὶ χίον ἔσασιν ἐπὶ ἠδύσας, διπηχῶ μολίς ἐνδιαίτημα τὸ ἀεὶ μέρον, δόμνα τῶν κἀδε τῶν ἀνίσχων ἐπισκοποῦντ' ὅς ἐπὶ δὴ παρ' αὐτὸν γέγονεν, ἐκπλαγεῖς τῶν ἔσασιν καὶ τῶν διαίταν, τῶν μυστικῶν ἐργῶν ἐγγίχεσθαι. ἀμφω δὲ ἐν σπηλιθῆτι, καὶ τὸ ἀχραντὸν ἱερεργήσαντες σῶμα, τῆς ζωοποιῆς κοινωνίας ἀλλήλοισι μετέδωσαν. ἔδειξεν ἐν σαρκὶ τῶν ἔρασιων δυνάμεων πολυτέλειαν ζήλωσας, ἐξαιρέσει μὲν ἐαυτὸν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ τῶν φύσει βιασάμενος τὴν τέως κατῶ βεβίθεσαν, ὅτι μετέωρα διώκῃ ἔ' μέτρον ἔρασε καὶ τῶν ἐπὶ

Iisdem temporibus floruit atque inclaruit Symeones, vir sanctæ ac percelebris memoriæ. Hic primus stationem super columnâ instituit, cujus domicilii ambitus vix duorum erat cubitorum: quo tempore Dominus Antiochenæ urbis Episcopatum administrabat. Qui cum ad Symeonem venisset, stationem ejus ac vivendi tationem admiratus, secretiora quædam concupivit. Ambo igitur in unum convenerunt, & cum immaculatum Corpus sacrificassent, vivificam Communionem sibi mutuò impertierunt. Hic Angelorum conversationem in carne æmulatus, à terrenis quidem rebus sese abduxit: Et vim inferens naturæ, quæ deorsum vergit, sublimiâ appetiit. Ac mediis inter cælum & res

terrenas constitutus, Deum allocutus est, & una cum Angelis Deum glorificavit: ex terris quidem supplicationes pro hominibus offerens Deo: Ex caelis verò supernam benevolentiam hominibus concilians. Hujus miracula conscripta sunt à quodam, qui hominem viderat, & rebus ab illo gestis interfuerat. Sed & Theodorus Episcopus Cyri, ejusdem viri miracula admodum diffuse commemoravit. Verum deprehendimus, id ab illis præcipue omissum esse, cujus memoria apud sanctæ Solitudinis incolas etiamnum servatur, & quod nos ab illis accepimus. Cum igitur Simeones iste, qui in terris Angelus, & in carne civis cælestis Hierusalem fuit, novam hanc & mortalibus habitenus ignotam vivendi rationem instituisse, sanctæ solitudinis incolæ quendam ad eum miserunt, mandantes ut ex illo sciscitaretur, quamnam esset hæc nova ac peregrina conversatio, & cur viam jam tritam & Sanctorum vestigiis impressam relinquens, aliam ipse novam nullique mortalium adhuc cognitam inivisset: simul præcipientes ei ut descenderet, & electorum Patrum viam insisteret. Quod si ille paratum se ostendisset ad descendendum, jussissent, ut suo more vivere fineretur. Obedientia enim ejus fati declarari, quod Deo duce atque auctore hujusmodi exercitationem suscepisset. Si verò detrectaret, ac propriæ voluntati inservire mallet, nec ipsorum monitis illicò obsequeretur, mandarunt ut eum vè abreptum detraheret. Qui cum ad illum venisset, & Patrum ei mandatum exposuisset, & confestim Symeon alterum pedem demississet, ut præceptis Patrum obtemperaret: is, qui ad illum missus fuerat, permittit ei, ut cursum, quem instituerat, teneret, his eum verbis compellans. Fortis esto & viriliter age. Statio tua à Deo est. Hoc Symeonis factum prorsus memorabile, hoc loco commemoravi, quod tamen ab iis, qui de illo scripserunt, prætermisum est. Tanta portò divinæ gratiæ virtus in eo inerat, ut cum Imperator Theodosius Judæis Antiochiam incolentibus synagogas, quas Christiani illis ademerant, restitui jussisset, Symeon tanta cum fiducia ac libertate ad eum scripserit, tamque acriter eum objurgaverit, solum Imperatorem solum DEUM reveritus: ut Imperator Theodosius, revocata jussione sua, cunctam gratiam Christianorum fecerit:

Α γής χροόμενος, ἐν συγχάνει τεταῖ θεῷ μὲν τῶν ἀγγέλων δοξολογῆ ἐν μὲν τῆς γῆς, τὰς ὑπερῶν τῶν ἀνθρώπων προσεβίαι τὰ θεῷ προσάγει μὲν ἐξ ἑρανθ ἢ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀναθεῖς μείνεια κατὰ πρῶτον. τὰς τὰς θεοσεβείας γέγραφε μὲν καὶ τις τῶν αὐτῶν νομένων. γέγραφε ἢ καὶ λογίως ἀπέθετο θεοδώριος, ὁ τῶν κυρεσῶν ἐπιχορηγῶν ἐν ᾧ τὰ μάλις παραλελοιπότες, ὁ μὲν νὺν σωζόμενος παρὰ τοῖς τῆς ἀγίας ἐρημίας καλεῖται φάμεν, καὶ παρ' αὐτῶν παρελθόντων μὲν. ὅτε δ' ἐν συμειώνης ἐστὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀγγελοῦ, ὁ ἐν σαρκὶ τῆς ἀνω ἱεραρχίας πλοῦτης, τῶν ξένων ταύτων καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστα κέρκον ἐπέηδυσσε, σέλλασίτνα παρ' αὐτὸν οἰτῆς ἀγίας ἐρήμια, ἐν ἡλίαιμοι φάμεν, οἱ τῆς ἱεροπροπρῆς ἀνὴρ πολυήλια. πῶν τε τρημμένω καὶ τοῖς ἀγίοις περὶ ἀνημέντοι ὁδὸν ἀφεί, ἀλλῶν τινὰ ξένων καὶ τοῖς ἀνθρώποις καθάπαξ ἀγνωσμένη ὁδὸν; καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀφασιν αὐτὰ κατὰ ἑλῆναι, καὶ τῶν τῶν λεκτῶν παλέρων ὁδὸν ἀνύειν. ὅπως εἰ μὴ ἐκθύμως ἐαυτὸν πρὸς τῶν κατὰ ἑλῆσιν ὁδὸν συγχαρῆν ἐκέλευσαν αὐτὰ τῶν ἰδίων ἐπὶ χρεῖν. ἐν γὰρ τῆς ὑπακοῆς δῆλον εἶναι, ὡς ἐν θεῷ ποδηγηθεῖς ὡς διατληθῆς. εἰ δὲ γε ἀνίσταίν, ἢ καὶ τῆς ἰδίας φελημαῖος δὲ λῶ γροῖς, καὶ μὴ πρὸς τῶν ἐπιπροσῶν ἰδυδρμήσοι, καὶ πρὸς βίας αὐτὸν κατὰ κεν. Ὅς ἐπειδὴ περ παρ' αὐτὸν ἐχρῆτο καὶ τῶν τῶν παλέρων ἀπήλειει ἐν τῶν, ὡς τε δ' ἀτρεσὸν τῶν ποδοῖν προῦπεμνε, τῶν παλέρων τὴν ἐπιπροπρῆν ἐκπληρῶσαι βεβαίω μὲν, ἀφίς αὐτὸν τὴν ἰδίαν ὁδὸν ἐκπληρῶν, ἐπιπροπρῆξάμενος ἴχνη καὶ ἀνδρῶν ἢ σάσις σε παρῶ. θεῷ ἐστὶν ὁμοί ἀξιολογητῶν ἐξέλεθη, τοῖς περὶ αὐτῆς γεγραφῆσι παρεμῆνον τῶν ὅσων ἢ τῆς θείας χάριτος ἐπέσηψε δύναμις, ὡς καὶ θεοδοσίος τῶ ἀποκράτορος τε δεσποτικῶς τῶ κατὰ τὴν ἀντιόχεια ἰεδαίοις ἀποδοθῆναι τὰς σφῶν σωμαγωγὰς, ἅσπερ ἐφθῆσαν παρῶ χριστιανῶν ἀφρημένοι, ὅτι παρρησία γέγραφε ὅτι σφοδρῶς ἐπέμψσε, μόνον τὸν ἰδίαν βασιλεία δυλαβόμενος, ὡς καὶ τὸ βασιλεὺς θεοδοσίος τῶ ἰδίας ἀνακαλεσάμενος κελύσσας, πάντα πρὸς χάριν χριστιανῶν ἐκπληρῶσαι

ἠδὲ λαδοῖσιν ἡ καὶ τὸν ὑπαρχόν τὸν ταῦτα δι-
 δάξαντα τῆς ἀρχῆς. δευθῆναι τε ἔπειτα
 καὶ ἀεὶς μαρτυροῦν ἐπὶ ῥήματι, ἵκε-
 τῶν τε καὶ ἑυχῶν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τῆς οἰκεί-
 ας εὐλογίας μεταδιδόναι διατετυχετοῖν
 ἐν σαρκὶ τὸνδε τὸν βίον διαθλῶν ἔτη ἑξ
 καὶ πενήκοντα. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ Φεβρί-
 σην ἐνθάδε τὰ θεῖα καθήχηθη, ἔτη ἑνέα. ἐν
 δὲ αὐτῇ τῇ καλεσμένῃ μάνδρα, ἐπὶ καὶ τεσ-
 σαράκοντα ἔτη μὲν σενωπῶ ἔτεσι δέκα,
 τὸν ἀγῶνα διανύσας. ἐν δὲ κίσι βραχυτέ-
 ροις ἐπὶ καὶ ἐπὶ τεσσαρακοσίαισιν ἔτη
 τριάκοντα. τέταρτον τὸ πανάγιον σῶμα μέ-
 λω ἐνθάδε ἐκδημίαν καὶ τῷ ἀντιοχείῳ
 ὑπερῶν ἐσήχηθη, λέοντι τὰ σκήπτρα διεπον-
 τῶ, μαρτυροῦν τῆς ἀντιοχείας προε-
 δροῦντος, δευθῆναι ἡ αὐτῶν ἐῶν στρα-
 τῶν ταγματῶν, μὲν τῶν ἀμφὶ αὐτῶν
 στρατιωτικῶν τελῶν τε καὶ λοιπῶν, κατὰ τὴν
 αὐτῶν μάνδραν ἡρομένων, καὶ τὸν πάνσε-
 πτον διασωσάντων νεκρῶν συμεῶν τε μα-
 καρίων, ὡς ἀνὰ μὴ αἰ γεννηθῶσι πόλεις
 σωελθῶσαι τέτον διαπαύσειν. θαυμά-
 των τοίνυν μεγίστων καὶ τῷ ὁδοιπορίῳ
 ἡρομένων, κομίζεται καὶ τῷ ἀντιοχείῳ τὸ
 αὐτῶν πανάγιον σῶμα. ὁ καὶ λέων ὁ αὐτο-
 κροῦν ἐξήγησάτο ἑαυτῶν ἀντιοχείῳ
 λαβῆναι. καὶ δεήσεις οἱ τῆς ἀντιοχείας πρὸς
 αὐτὸν ἀνατενόμενοι γεγραφασιν ἕτως.
 διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν τεῖχος τῇ πόλει, πέ-
 πηκε γὰρ ἐν ἀρχῇ, ἡγάγομεν τὸ πανάγιον
 σῶμα, ὅπως ἡμῖν γρηται τεῖχος καὶ ὀχύ-
 ρωμα. οἷς καὶ παιδῶν, ἐν δὲ ταῖς δεή-
 σεσι, τὸ σῶμα αὐτοῖς ἔασε σῶμα. τέταρτον
 πολλὰ μέγιστον ἡμῶν ἐφυλάχθη, ἔτι καὶ τῷ
 ἀγῶνι κορυφῶν μὲν πολλῶν ἱερῶν τεθεσμαι,
 ἐπιπροσέτι τῆσδε γρηγορίῳ τε πα-
 νασιμῶν, φιλιππικῶν δευθῆναι παρα-
 φυλακῆς ἕνεκα τῶν ἐῶν ἐκτραυμα-
 των, ἡμῶν λείψανα ἀγῶν οἱ ἐκπεμφθῆ-
 ναι. καὶ τὸ παραδόξον, αἱ τῆς κεφαλῆς
 ἐπικείμεναι τοῖς χερσίν ἐδιεφθάρσαν ὡς εἰ αὐ-
 τῶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶν,
 διασώζονται καὶ τὸ καλά τὰ μέγιστον δέρ-
 μα, ἐρρυθρῶν μὲν, καὶ ἀπέσκληκε σῶ-
 ζεται εἰς ὅμως, καὶ τῶν ὀδόντων εἰς οἱ
 πλείους, οἱ μὴ δὲ οἱ χερσίν ἀνθρώπων
 πρὸς βίαιως ἀφῆρέθησαν, διὰ τὸ ζῆμασι

A & Praefecto pratorii, qui hac ipsi fug-
 gesserat, potestatem abrogaverit: pec-
 tieritque nominatim à sanctissimo ac-
 que Aerio Martyre, ut pro ipso Deum
 precaretur, suamque ipsi benedicti-
 nem impertiret. Porro Symeon in
 hac exercitatione sex & quinquagin-
 ta annos vixit. Novem quidem an-
 nos in primo monasterio, in quo divi-
 nae vitae præceptis fuerat imbutus. Se-
 ptem vero & quadraginta, in eo lo-
 co, qui dicitur Mandra: decem vi-
 delicet annos in quodam angiportu;
 in brevioribus autem columnis, se-
 ptem: triginta autem annos in colu-
 mna quadraginta cubitorum labori-
 oso certamine perfunctus. Hujus
 sacratissimum corpus post obitum An-
 tiochiam deportatum est, Leone im-
 perium tum gerente, & Martyrio
 Antiochenæ urbis Episcopatum ad-
 ministrante: cum Ardaburius Magi-
 ster Orientalis militiæ, unâ cum mi-
 litaribus numeris, quos circa se ha-
 bebat, & cum reliqua omni multi-
 tudine ad Symeonis mandram venis-
 set, & sanctum beatissimi viri corpus
 servasset, ne à finitimis civitatibus
 subriperetur. Igitur sacrum ejus cor-
 pus, non sine ingentibus miraculis,
 quæ per totum iter facta sunt, delatum
 est Antiochiam. Quod & Imperator
 Leo ab Antiochenis sibi dari popo-
 scit. Verum Antiocheni misso ad Prin-
 cipem supplice libello, his verbis sunt
 uli. Quoniam civitas nostra muros non
 habet: corruerunt enim ob indigna-
 tionem divini Numinis: sanctissimum
 corpus huc importavimus, ut nobis
 pro muro munimentoque esset. Qui-
 bus permotus Leo, precibus eorum
 cessit, & sacrosanctum corpus eis re-
 liquit. Hujus complures reliquæ ad
 nostra usque tempora asservatæ sunt.
 Et sanctissimum ejus caput ipse præ-
 sentibus multis sacerdotibus vidi, ce-
 leberrimo Gregorio Episcopatum
 Antiochenæ urbis gubernante: cum
 Philippicus ad custodiam ac præsi-
 dium Orientalis militiæ, pretiosas
 Sanctorum reliquias ad se mitti postu-
 lavisset. Et quod mirandum est, ca-
 pilli capitis nequaquam difflexerunt:
 sed perinde ac si ille adhuc viveret
 atque inter homines versaretur, in-
 tegræ manent. Curis item in fron-
 te rugosa quidem est atque obdura-
 ta: Manet tamen adhuc incolumis:
 sicut & dentium plerique, exceptis
 his, quos pii quidam ac fideles vi-
 ri per vim abstulerunt. Qui quidem

